

Wymagania do egzaminu dla kandydatów do bierzmowania w par. pw. św. Maksymiliana Marii Kolbe w Lublinie

- 1) Pokazać indeks z wypełnioną **opinią katechety** (s. 14 w indeksie)
- 2) Znać **biografię patrona** i umieć powiedzieć, dlaczego akurat tego się wybrało
- 3) Znać **punkty z Katechizmu Kościoła Katolickiego** (kolejne strony, można swoimi słowami)
- 4) Znać **podstawowe modlitwy** katolickie:
 - a. Ojcze Nasz
 - b. Zdrowaś Mario
 - c. Symbol Apostolski (*Wierzę w Boga*)
 - d. Pod twoją obronę
 - e. 10 przykazań Bożych
 - f. 5 przykazań kościelnych
 - g. Tajemnice różańcowe
 - h. Główne prawdy wiary
 - i. 5 warunków dobrej spowiedzi
- 5) Znać **formułę**, którą kandydaci będą wypowiadali (z pamięci) podczas bierzmowania:

Pragniemy, aby Duch Święty, którego otrzymamy, umocnił nas do mężnego wyznawania wiary i do postępowania według jej zasad.

Data egzaminu: 8 marca (piątek) g. 19.00

Ewentualny egzamin poprawkowy: 9 marca (sobota) g. 19.00

Data bierzmowania: 25 kwietnia (czwartek) g. 18.00

1. Po co jesteśmy na ziemi?

Jesteśmy na ziemi, aby poznać i kochać Boga, zgodnie z Jego wolą czynić dobro i pewnego dnia pójść do nieba.

2. Dlaczego Bóg musiał się ukazać, żebyśmy wiedzieli, jaki jest?

Posługując się rozumem, człowiek może poznać, że Bóg istnieje, ale niejaki Bóg jest naprawdę. Ponieważ jednak Bóg zapragnął być poznany, objawił się.

3. Czy w Jezusie Chrystusie wszystko zostało już powiedziane, czy też po Nim Objawienie nadal będzie trwało?

W Jezusie Chrystusie sam Bóg przyszedł na świat. On jest ostatnim Słowem Boga. Wysłuchując się w Niego, wszyscy ludzie wszystkich czasów mogą poznać, kim jest Bóg i co jest niezbędne dla ich zbawienia.

4. Co to jest bierzmowanie?

BIERZMOWANIE jest SAKRAMENTEM, który jest dopełnieniem chrztu i w którym zostajemy obdarzeni Duchem Świętym. Kto w wolności decyduje się na życie jako dziecko Boże i poprzez znaki nałożenia rąk i namaszczenia KRZYŻMEM prosi o Ducha Bożego, otrzymuje siłę, aby świadczyć o Bożej miłości i potędze słowem i czynem. Staje się wówczas pełnoprawnym, odpowiedzialnym członkiem Kościoła katolickiego.

5. Co dokonuje się podczas bierzmowania?

Podczas BIERZMOWANIA na duszy ochrzczonego chrześcijanina zostaje odcisnięte niezatarte duchowe znamię, które można otrzymać tylko raz i które takiego człowieka na zawsze naznacza jako chrześcijanina. Dar Ducha Świętego jest mocą z góry, dzięki której taki człowiek uwiarygodnia swoim życiem łaskę otrzymaną na chrzcie i staje się „świadkiem” Chrystusa.

6. Co to znaczy: wierzę w Ducha Świętego?

Wierzyć w Ducha Świętego oznacza modlić się do Niego tak samo jak do Ojca i Syna. Oznacza to wiarę w to, że Duch Święty przychodzi do naszego serca, żebyśmy jako dzieci Boże poznali naszego Ojca w niebie.

7. Pod jakim imieniem i w jakich znakach ukazuje się Duch Święty?

Na Jezusa Duch Święty zstąpił pod postacią gołębic. Pierwsi chrześcijanie doświadczają Ducha Świętego jak balsamu, jak żywej wody, jak mocnego powiew u wiatru, jak płomieni ognia. Sam Jezus Chrystus mówi o Wspomożycielu, Poczycielu, Nauczycielu i Duchu Prawdy. W sakramentach Kościoła obdarzenie Duchem Świętym uwidacznia się w nałożeniu rąk i namaszczeniu olejem .

8. Co wydarzyło się podczas Pięćdziesiątnicy?

Pięćdziesiąt dni po swoim Zmartwychwstaniu Pan zesłał z nieba Ducha Świętego na swoich uczniów. Rozpoczął się czas Kościoła. W dniu Pięćdziesiątnicy Duch Święty uczynił z przestraszonych apostołów odważnych świadków Chrystusa. Od razu pozwoliły się ochrzcić tysiące ludzi: to była godzina narodzin Kościoła.

9. Co sprawia Duch Święty w Kościele?

Duch Święty buduje Kościół i ożywia go. Przypomina mu o jego misji. Powołuje ludzi do jego służby i obdarza ich niezbędnymi darami. Prowadzi nas do coraz głębszej wspólnoty z Trójjedynym Bogiem. Duch Święty jest Tym, który zachowuje Kościół jako całość w prawdzie i prowadzi go do coraz głębszego poznania Boga. Duch Święty jest Tym, który działa w SAKRAMENTACH oraz sprawia, że Pismo Święte jest dla nas żywe i aktualne.

10. Co czyni Duch Święty w moim życiu?

Duch Święty otwiera mnie na Boga, uczy mnie modlić się i pomaga mi być dla innych. „Cichy Gość naszej duszy” - tak nazywa Ducha Świętego św. Augustyn. Kto chce Go poczuć, musi się wyciszyć. Często Duch mówi w nas i rozmawia z nami bardzo cicho, choćby głosem naszego sumienia lub też poprzez inne wewnętrzne i zewnętrzne impulsy.

11. Co znaczy, że Bóg jest „Ojcem”?

Boga czcimy jako Ojca już z tego powodu, że jest Stwórcą i przyjmuje swoje stworzenia z wielką miłością. Jezus, Syn Boży, pouczył nas ponadto, że mamy Jego Ojca uważać za naszego Ojca i zwracać się do Niego „Ojciec nasz”.

12. Czy Jezus jest Bogiem? Czy należy do Trójcy Świętej?

Jezus z Nazaretu jest Synem, drugą Osobą Boską, którą wspominamy, czyniąc znak krzyża: „W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego” (Mt 28, 19).

13. Dlaczego ludzie przeczą istnieniu Boga, skoro przecież mogą Go poznać swoim rozumem?

Poznanie niewidzialnego Boga jest wielkim wyzwaniem dla ludzkiego ducha. Wielu broni się przed tym. Niektórzy nie chcą poznać Boga, dlatego że musieliby wówczas zmienić swoje życie. Kto mówi, że pytanie o istnienie Boga jest bezsensowne, bo nie ma na nie odpowiedzi, nie podejmuje żadnego wysiłku.

14. Dlaczego Kościół jest święty?

Kościół jest święty nie dlatego, że wszyscy jego członkowie są święci, ale dlatego, że święty jest Bóg, który w nim działa. Wszystkie członki Kościoła są uświęcone przez chrzest. Zawsze, gdy pozwalamy się dotykać Trójjedynemu Bogu, wzrastamy w miłości, zostajemy uświęceni i zbawieni. Święci są ludźmi kochającymi nie dlatego, że potrafią być tak dobrzy, ale dlatego, że dotknął ich Bóg. Na swój własny, często oryginalny sposób przekazują ludziom miłość, której doświadczyli od Boga.

15. Czy istnieją różne sposoby modlitwy?

Tak, istnieje modlitwa ustna, rozmyślanie i kontemplacja. Wszystkie trzy rodzaje modlitwy zakładają skupienie serca.

16. Kiedy należy się modlić?

Od najdawniejszych czasów chrześcijanie modlą się: o poranku, przy posiłkach i wieczorem. Kto nie modli się regularnie, wkrótce w ogóle przestanie się modlić. Kto kocha drugiego człowieka i przez cały dzień w ogóle nie daje mu znaku swojej miłości, w rzeczywistości go nie kocha. Tak samo jest z Bogiem. Kto rzeczywiście Go szuka, będzie wysyłał mu sygnały świadczące o pragnieniu Jego bliskości i przyjaźni.

17. Skoro Bóg wszystko wie i wszystko może, czemu nie przeszkadza złu ?

„Bóg dopuszcza zło tylko po to, aby wyprowadzić z niego coś lepszego ” (św. Tomasz z Akwinu). Zło w świecie jest ponurą i bolesną tajemnicą. Sam Ukrzyżowany pytał swojego Ojca: „Boże mój, czemuś Mnie opuścić?” (Mt 27, 46). W wielu aspektach jest ono niepojęte. Jedno wiemy jednak na pewno: Bóg jest w stu procentach dobry. W żadnym wypadku nie może być sprawcą czegoś złego. Bóg stworzył świat dobrym, ale nie jest on jeszcze doskonały. Przez gwałtowne zmiany i bolesne procesy przeobraża się, dążąc do ostatecznej doskonałości. Wierzymy w to, że Bóg podczas Sądu Ostatecznego położy kres wszelkiej niesprawiedliwości. W przyszłym życiu nie będzie miejsca na zło i skończy się cierpienie.

18. Czy Dziesięć przykazań to przypadkowe zestawienie?

Nie, Dziesięć przykazań stanowi jedność. Jedno przykazanie wskazuje na drugie. Nie można wrywać z kontekstu całości poszczególnych przykazań. Kto występuje przeciwko jednemu przykazaniu, występuje przeciwko całemu Prawu

19. Czym jest siedem darów Ducha Świętego?

Siedmioma darami Ducha Świętego są: mądrość, rozum, rada, męstwo, umiejętność, pobożności bojaźń Boża. Duch Święty obdarza chrześcijan, tzn. poza ich przyrodzonymi zdolnościami udziela im nadprzyrodzonych dyspozycji i daje szansę stawania się szczególnymi narzędziami działania Boga na tym świecie.

20. Co to jest liturgia?

Liturgia to oficjalny kult Kościoła. Liturgia nie jest wydarzeniem, podczas którego ciekawie się dyskutuje lub słucha świetnej muzyki. Liturgii się nie robi i nie wymyśla. Ona jest czymś żywym i owocem ponad dwóch tysięcy wiary Kościoła. Liturgia jest wydarzeniem świętym, czcigodnym.

21. Co jest istotą każdej liturgii?

Liturgia jest zawsze przede wszystkim komunią z Jezusem Chrystusem. Każda liturgia, nie tylko Msza Święta, jest uobecnieniem wielkanocnego spotkania. Jezus świętuje z nami przejście ze śmierci do życia i otwiera je.

22. Po co nam sakramenty?

Sakramentów potrzebujemy po to, aby wznieść się ponad nasze zwykłe ludzkie życie i przez Jezusa stać się dziećmi Bożymi w wolności i w chwale. W sakramencie chrztu zagrożone ludzkie dzieci stają się bezpiecznymi dziećmi Bożymi; przez Bierzmowanie słabi stają się mocnymi; przez spowiedź winni stają się pojednanymi; przez Eucharystię głodni stają się chlebem dla innych; przez sakramenty małżeństwa i święceń indywidualiści stają się sługami miłości; przez namaszczenie chorych zrozpaczeni stają się ludźmi zawierzenia. Sakramentem we wszystkich sakramentach jest sam Chrystus. W Nim wychodzimy ze zgubnej postawy egoizmu i zaczynamy żyć prawdziwym życiem, które nigdy się nie kończy.

23. Czy sakramenty są ze sobą Logicznie powiązane?

Wszystkie SAKRAMENTY są spotkaniem z Chrystusem. Istnieją sakramenty wtajemniczenia, które wprowadzają w wiarę: chrzest, bierzmowanie i eucharystia. Istnieją sakramenty uzdrowienia: spowiedź i namaszczenie chorych. Istnieją sakramenty służące komunii i postaniu: małżeństwo i święcenia.

24. Które sakramenty są tylko raz w życiu?

Chrzest, Bierzmowanie i sakrament święceń. Te sakramenty odciskają na chrześcijaninie nieusuwalną pieczęć. Chrzest i bierzmowanie czynią go raz na zawsze dzieckiem Bożym i upodabniają do Chrystusa. Również sakrament święceń wyciska na chrześcijaninie niezatarty znak.

25. Dlaczego sakramenty z góry zakładają wiarę?

Sakramenty nie są żadną magią. Sakrament może zadziałać jedynie wtedy, gdy przyjmuje się go i rozumie w postawie wiary. Sakramenty nie tylko z góry zakładają wiarę, lecz umacniają ją i wyrażają

26. Czy Pismo Święte jest prawdziwe?

„Prawdy przez Boga objawione, zawarte i przedłożone na piśmie w księgach świętych zostały spisane pod natchnieniem Ducha Świętego... i dlatego Boga mają za autora" (Sobór Watykański II, Dei Verbum, 11). BIBLIA ani już gotowa nie spadła z nieba, ani Bóg nie podyktował jej ludziom do spisania. Raczej należy powiedzieć, że Bóg „do napisania świętych ksiąg wybrał używających własnych umiejętności i sił ludzi, którymi posłużył się tak, aby działając w nich i przez nich, to wszystko i tylko to, co sam chciał, przekazali na piśmie jako prawdziwi autorzy" (Sobór Watykański II, Dei Verbum, 11).

27. Co ma wspólnego moja wiara z Kościołem?

Nikt nie może wierzyć dla samego siebie, tak jak nikt nie może żyć dla siebie samego. Otrzymujemy wiarę od Kościoła i żyjemy nią w wspólności z innymi ludźmi, z którymi dzielimy się wiarą. Wiara jest czymś najbardziej osobistym w życiu człowieka, ale nie jest sprawą prywatną. Kto chce wierzyć, musi umieć powiedzieć zarówno „Ja” jak również „My”, gdyż wiara, którą nie można się dzielić i której nie można przekazać, byłaby irracjonalna. Pojedynczy wierzący dobrowolnie zgadza się z „wierzymy” Kościoła. Od niego otrzymał wiarę. Kościół przez stulecia prowadził człowieka do wiary, zachowywał go od błędów i wskazywał mu drogę. Wierzyć to zatem dzielić wspólne przekonanie.

28. Już przez chrzest zostajemy pojednani z Bogiem, po co zatem jeszcze sakrament pojednania?

Chrzest wyrывa nas wprawdzie z mocy grzechu i śmierci oraz obdarza nas nowym życiem dzieci Bożych, ale nie wyzwala z ludzkich słabości i skłonności do grzechu. Dlatego potrzebujemy wciąż na nowo jednać się z Bogiem. W tym celu mamy spowiedź. Niektórzy uważają, że spowiedź nie jest „nowoczesna”. Może być trudna i kosztuje na początku wiele trudu. Jedną z największych łask jest możliwość rozpoczęcia swojego życia od nowa - bez obciążeń, z czystą hipoteką, być przyjętym z miłością i obdarzonym nową siłą. Bóg jest miłosierny i niczego nie pragnie bardziej jak tylko, żebyśmy skorzystali z Jego miłosierdzia. Kto się wyspowiadał, otwiera nową, czystą kartę w księdze swojego życia.

29. Kto ustanowił sakrament pokuty?

Sam Jezus ustanowił sakrament pokuty, kiedy ukazał się apostołom w dniu Zmartwychwstania i polecił im: „Przyjmijcie Ducha Świętego. Tym, którym odpuszczicie grzechy, są im odpuszczone; którym zatrzymacie, są zatrzymane” (J 20, 22a-23). W przypowieści o miłosiernym Ojcu Jezus najpiękniej wyraził to, co dzieje się w sakramencie pokuty: błądzimy, gubimy się, nie dajemy już rady. Jednak nasz Ojciec oczekuje na nas z wielką, nieskończoną tęsknotą. Przebacza nam grzechy, zawsze nas przyjmuje, gdy wracamy.

30. Jak powinienem przygotować się do spowiedzi?

Warunkami każdej spowiedzi są: rachunek sumienia, żal za grzechy, mocne postanowienie poprawy, wyznanie grzechów i pokuta. Rachunek sumienia powinien być gruntowny, ale nie jest wystarczający. Bez rzeczywistego żalu, nawet po ustnym wyznaniu grzechów, nikt nie może zostać rozgrzeszony. Nieodzowne jest również mocne postanowienie poprawy, aby nie popełnić grzechu w przyszłości. Grzesznik koniecznie musi wypowiedzieć głośno grzechy przed spowiednikiem, czyli przyznać się do nich. Wreszcie elementem spowiedzi jest zadośćuczynienie lub pokuta, którą spowiednik zadaje penitentowi, aby naprawił wyrządzone szkody.

31. Z jakich grzechów należy się spowiadać?

Wszystkie ciężkie grzechy, o których człowiek przypomni sobie w czasie dokładnego rachunku sumienia, a z których się jeszcze nie wyspowiadał, w normalnych okolicznościach mogą być odpuszczone jedynie w pojedynczej sakramentalnej spowiedzi

32. Czy kapłan może opowiedzieć o tym, co usłyszał podczas spowiedzi?

Nie, pod żadnym pozorem. Tajemnica spowiedzi jest absolutna. Gdyby któryś kapłan przekazał innym ludziom coś z tego, co usłyszał podczas spowiedzi, zostałby ekskomunikowany. Nie może nic powiedzieć ani zasugerować nawet policji.

Kapłani traktują tajemnicę spowiedzi bardzo poważnie. Byli księża, którzy z tego powodu byli torturowani i mordowani. Dlatego bez żadnych oporów można mówić otwarcie i z pełną ufnością zwierzać się kapłanowi, którego w tym momencie jedynym zadaniem jest być całkowicie „uchem Boga”

33. Czy człowiek jest odpowiedzialny za wszystko, co robi?

Człowiek jest odpowiedzialny za to wszystko, co robi świadomie i dobrowolnie. Nikt nie może być pociągnięty do (pełnej) odpowiedzialności za to, co zrobił pod przymusem, ze strachu, niewiedzy, pod wpływem narkotyków lub siłą złych przyzwyczajzeń. Im więcej człowiek wie o dobru i dochodzi do wprawy w czynieniu dobra, tym bardziej wyrwa się z niewoli grzechu (Rz 6, 17; 1 Kor 7, 22). Bóg marzy o takich wolnych ludziach, którzy będą potrafili wziąć odpowiedzialność za siebie, swoje otoczenie i całą ziemię.

34. Jak człowiek może stwierdzić, że jego czyn jest dobry albo zły?

Człowiek jest w stanie rozróżniać działania dobre od złych, ponieważ posiada rozum i sumienie, które pozwalają mu na jasne sądy. Lepszemu rozróżnieniu działań dobrych od złych służą następujące wytyczne:

1. To, co czynię musi być dobre; tylko dobra intencja nie wystarcza. Obrabowanie banku jest zawsze złe, nawet jeśli chcę go dokonać w dobrej intencji obdarowania biednych ludzi.

2. Nawet jeżeli to, co czynię jest rzeczywiście dobre, zła intencja, z którą czynię dobro, sprawia, że całe działanie jest złe. Gdy odprowadzam starszą kobietę do domu i pomagam w mieszkaniu, to coś dobrego. Gdy jednak czynię to, żeby przygotować późniejsze włamanie, całe moje działanie służy złej sprawie.

3. Okoliczności, w jakich ktoś czegoś dokonuje, mogą łagodzić odpowiedzialność, ale niczego nie zmieniają w dobrym lub złym charakterze działania. Uderzenie matki jest zawsze złe, nawet jeśli ta matka okazywała niegdyś dziecku za mało miłości.

35. Czy jest się grzesznikiem, kiedy odczuwa się silne uczucia?

Nie, uczucia mogą być bardzo cenne. Dopiero ich złe ukierunkowanie sprawia, że uczucia, które miały urzeczywistnić dobro, stają się pomocnikami zła.

36. Co to jest sumienie?

Sumienie to wewnętrzny głos w człowieku, który wzywa go do tego, by bezwzględnie czynił dobrze i bezwzględnie unikał zła. Jest zarazem zdolnością odróżnienia jednego od drugiego. W sumieniu mówi do człowieka Bóg.

37. W jaki sposób zostaniemy zbawieni?

Nikt nie może sam się zbawić. Chrześcijanie wierzą, że zostaną zbawieni przez Boga, który w tym celu posłał na świat swojego Syna Jezusa Chrystusa. Zbawienie oznacza dla nas, że za sprawą Ducha Świętego jesteśmy wyzwoleni z mocy grzechu i że wyrwani ze śmierci znowu odnaleźliśmy życie bez końca, życie w obliczu Boga.

38. Skąd wiemy, że Bóg jest miłosierny?

W wielu miejscach w Piśmie Świętym Bóg przedstawia się jako miłosierny, zwłaszcza w przypowieści o miłosiernym ojcu (Łk 15), który wychodzi naprzeciw syna marnotrawnego, bezwarunkowo go przyjmuje i wydaje wspaniałą ucztę z powodu odzyskania syna i pojednania się z nim.

Już w Starym Testamencie Bóg powie przez proroka Ezechiela: „Nie mam upodobania w śmierci bezbożnego, ale chcę, aby bezbożny porzucił swoje niegodziwe postępowanie i ocalił życie” (Ez 33, 11). Jezus został posłany do „owiec, które zginęły z domu Izraela” (Mt 15, 24) i wie, że „lekarz nie jest potrzebny zdrowym, lecz chorym” (Mt 9, 12). Dlatego jada z celnikami i grzesznikami, a pod koniec swojego ziemskiego życia nawet swoją Mękę wyjaśnia jako inicjatywę miłosiernej miłości Boga: „To jest bowiem moja krew przymierza, która za wielu jest wylewana na odpuszczenie grzechów” (Mt 26, 28).

39. Co to jest grzech?

Grzech polega na odrzuceniu Boga i Jego miłości. Przejawia się to w lekceważeniu Jego przykazań. Grzech to coś więcej niż błędne zachowanie. Nie jest to również psychiczna słabość. W swej najgłębszej istocie każde odrzucenie czy też niszczenie czegoś dobrego jest odrzuceniem całkowicie dobra, odrzuceniem Boga. Grzech w swym najgłębszym i najstraszniejszym wymiarze jest odłączeniem się od Boga, a tym samym odłączeniem się od źródła życia.

40. Jak można odróżnić grzechy ciężkie (śmiertelne) od lekkich (powszednich) ?

Grzech ciężki niszczy w ludzkim sercu Bożą siłę miłości, bez której nie można cieszyć się życiem wiecznym. Dlatego taki grzech nazywany jest również grzechem śmiertelnym. Grzech śmiertelny zrywa z Bogiem, podczas gdy grzechy powszednie jedynie obciążają relację z Nim. Grzech ciężki odcina człowieka od Boga. Istota takiego grzechu polega na tym, że jego materia jest ciężka, czyli występuje przeciwko życiu lub Bogu (np. morderstwo, bluźnierstwo, zdrada małżeńska itd.), oraz na tym, że został popełniony całkowicie świadomie i dobrowolnie. Grzechy powszednie z kolei to takie, które są wystąpieniami w materii lżejszej (godność, prawda, własność itd.) albo są grzechami, które nie zostały popełnione z pełną świadomością

ich znaczenia, względnie nie w pełni dobrowolnie. Takie grzechy zakłócają relację z Bogiem, ale jej nie zrywają.

41. Czy jesteśmy odpowiedzialni za grzechy innych ludzi?

Nie, nie jesteśmy odpowiedzialni za grzechy innych ludzi, chyba że skusiliśmy drugiego człowieka do grzechu, współuczestniczyliśmy w nim lub pochwalaliśmy drugiego w jego grzechu, lub w stosownym czasie zaniechaliśmy ostrzeżenia lub pomocy.

42. Czy modlitwa nie jest jednak czymś na zasadzie rozmowy z samym sobą

Charakterystyczną cechą modlitwy jest właśnie to, że przechodzi się w niej z Ja do Ty, wychodzi się ze skupienia na sobie do radykalnej otwartości. Kto prawdziwie się modli, może doświadczyć, że Bóg mówi, i że często mówi inaczej, niż byśmy sobie tego życzyli czy oczekiwali. Ludzie zaprawieni w modlitwie opowiadają, że często modlitwę kończy się czymś innym niż się ją zaczynało. Czasem oczekiwania się spełniają: jest się smutnym, a zostaje się pocieszonym; upada się na duchu, a otrzymuje się nową siłę. Ale może się też stać tak, że chciałoby się zapomnieć o udrękach, a opanowuje człowieka jeszcze głębszy niepokój; chciałoby się odetchnąć, a tu nowe zadanie. Prawdziwe doświadczenie Boga na modlitwie może zburzyć nasze wyobrażenia zarówno o Bogu, jak też o modlitwie.